

Szegedi atléták a válogatottban

A MASZ elnöksége a napokban hagyta jóvá a válogatott atlétakeretek összeállítását. Az 1974-es esztendő feladataira legjobb atlétáink a felnőtt A válogatott keretben készülnek. Megtisztelés számunkra, hogy Szegedről ebben a keretben Antal Andor (SZVSE), Pavlovics László (SZEOL), és Téglia Ferenc (SZVSE) kaptak helyet a gyalogló-, kalapácsvető-, illetve diszkoszvető csoportban.

Antal és Pavlovics idejteljesítményeivel alaposan rászolgált a kitüntetésre, Téglia, Ferenc pedig bizonyára megtalálja önmagát, és így nem lesz akadálya annak, hogy ismét elérje régi formáját, mely az 1971. évben 65,44 m-es, világraszóló eredményt jelentett.

Olimpiai döntő — törött bordákkal

Az elmúlt negyedszázad — ha nem is legeredményesebb — de kétségtelenül egyik legkiemelkedőbb öklvívó-egyenisége, Kajdi János volt. A 34 esztendő sportember ma már edzőként ügyszik átadni tapasztalatait a jövő bajnokainak. Az emlékek már letisztultak, és a pedagógus Kajdi sok mindent másként lát, mint a versenyző Kajdi nem is olyan régen. A BHSE Klapka utcai edzőtermében a Honvéd-öklözők újdonsült mesterével az elmúlt évtized „kesztyűs” eseményeiről váltottunk szót. A beszélgetés elején félszemmel fiait ügyelte, később annyira beleélté magát az egykori nagy csaták izzó hangulatába, hogy rögtönzött bemutatásával tette plasztikussá mondandóját. Becsületére legyen mondvá; győzelmeit éppúgy felidézte, mint egy-egy vesztes mérkőzését, mint például a Baranyikov elleni „zakót”.

— Új, Puma-cipőm talpa kicsit megcsúszott a rugalmas laticelpadlón és elessem. A vezetőbíró annak rendje és módja szerint álljt vezényelt, és kesztyűtörlésre szólított fel. Ekkor a szovjet fiú elugrott a fehér ruhás mögül és... Az anyját Jancsi, valaki leoltotta a vilanyit! Mikor imbolgyogva felálltam, éreztem, hogy alaposan „megfogtak”, alig találtam oda Énekes Árpádhoz...

Az 1964-es tokiói olimpia nagy csalódást hozott a Budapesti Honvéd kisváltósúlyú versenyzője számára. Mikor hazajött, napokig nem találta a helyét. Aztán a munkába vetett hit, a hazai és külföldi versenyeken aratott győzelmek, ismét megfozták az önbizalmát. Az 1963-ban, Moszkvában ki harcolt Európa-bajnoki cím kötelezett!

1967-ben Rómában rendezték meg a kontinens legjobbainak bajnokságát. A döntőbe jutásért a lengyel Kulejfel kellett megmérkőznie. A pontozók a lengyel fiút látták jobbnak — de csak ök. Az olasz közönség

Az „év sportolói” Tordasi Ildikó, Csapó Géza és a vízilabda-válogatott

A Magyar Újságírók Országos Szövetségének sportújságírói szakosztálya az idén is megrendezte hagyományos szavazását az „év legjobb sportolója” cím odaítéléséről.

A nőknél Tordasi Ildikó, a férfiaknál pedig Csapó Géza személyében új név került a győztesek közé. Csapatban a vízilabda-válogatott érdemelte ki a kitüntető címet.

1973. legjobb női sportolója:

Tordasi Ildikó, vívó (VM Egyetértés) 261 pont, 2. Gyarmati Andrea, úszó (FTC) 172 pont 3. Medveczky Krisztina, tornász (Vasas) 110 pont.

1973. legjobb férfi sportolója:

Csapó Géza, kajakversenyző (SZEOL) 304 pont, 2. Hargitay András, úszó (KSI) 290 pont, 3. Magyar Zoltán, tornász (FTC) 108 pont.

1973. év legjobb csapata:

Vízilabda-válogatott, 316 pont (Molnár Endre, Cserenyák Tibor, Faragó Tamás, Görgényi István, dr. Bodnár András, Sárosi László, Szívós István, Csapó Gábor, Kásás Zoltán, dr. Konrád Ferenc, Balla Balázs), 2. Kardválogatott, 205 pont, 3.

NIM női röplabdacsapata 139 pont.

A sportújságírók díjait az év legjobbainak 1974 januárjában adják át a Magyar Sajtó Házában.

A sportújságírók 1958 óta már 16 alkalommal szavaztak az év legjobbairól. A másfél évtized alatt 10 női, 11 férfisportoló, továbbá 6 csapat került az első helyre.

Legtöbbször az öttusa-válogatott végzett az első helyen, öt alkalommal. A nők versenyében Pap Jenőné és Gyarmati Andrea 3—3 győzelemmel holtversenyben első az „összetettben”. A férfiaknál Balczó András a rekorder, ugyancsak három első helyen.

Ritka sorozattal büszkélkedhet az idén második helyen végzett Gyarmati Andrea: 1967-ben, mint ötödik került fel először a legjobb listájára, 1968-tól, vagyis az egymásutáni hatodik szavazásban a második hely a „legrosszabb” eredménye, győztes volt 1970-ben, 1971-ben és 1972-ben.

Három világ bajnokságot nyert Csapó Géza révén először került a kajak-kenu sportág a győztesek közé.

menetben, 25 másodperccel a gong megszólalása előtt felpillantottam a sportcsarnok időjelzőjére. Na most aztán mindent bele Jancsi, biztattam magam, és fergeteges hajrával sikerült megnyernem a mérkőzést. A döntőben az NDK-s Wolke már nem volt komoly ellenfél. A Himnus alatt valószínűleg remegett a lábam a meghatódottságtól, és arra gondoltam, hogy de jó lenne tizenöt hónappal később is a „világ tetején” állni.

Az olimpiára az egész magyar csapat kettőzött szorgalommal készült. Októbertől a szabadság-hegyi edzőtábor volt az otthonunk. A kolostor egyik szobájának lakói — Badari, a két Orbán és Kajdi, egymást biztatva gyakorolt a nagy erőpróbára. És az eredmény? Orbán László és váltósúlyú bajnokunk a döntőig verekedte magát. És ott...

— Az elődöntőben a kenyai Mürunga ellen nagyon ment a bunyó. A harmadik menet vége előtt a kenyai egyik ütése után azt hittem, leszakadt a sportcsarnok mennyezete. Iszonyatos fájdalmat éreztem a mellkasomban. Másnap alig tudtam felkelni. Tulajdonképpen nem is kellett volna kiállnom Correa ellen. Az első menetben padlóra küldtem ugyan a kubait, de később a fájdalomtól alig tudtam felemelni a kezem, sőt egy ízben a padlót is közelebből szemrevételeztem. Megérdemelten vesztettem!

580 mérkőzés; 568 győzelem, 2 döntetlen és 10 vereség! Tekintélyt parancsoló számsor! Pályafutása során nyolcszor szenvedett kézfektörést és a kritikus pillanatokban a pontozói ceruzák is mindig ellene fogtak. Ma már sporttörténeti kérdés: mi lett volna, ha néha a szerencse is mellésegődik? Nos, akkor bizonyára trófeái között örizné egy sikeres pályafutás méltó koronáját; az olimpiai aranyérmet.

Thékes István

Csendélet a Tiszán

Alapoznak a SZEOL kajak-kenuzói

Nem is olyan régen kajakoktól, kenutól, no meg motorcsónakoktól tarkított a sárga vizű Tisza, az Ifjúsági Vízitelep környékén, de máshol is. A hűvösre forduló időjárás, a tél beállta azonban szárazra, tető alá parancsolta a „vizeseket”.

Téli pihenőre vonultak a hajók, elcsendesedett a vízitelep környéke. Legalábbis látszatra. Mert a versenyzők nem pihennek.

A hajótárolók mellett meghúzódo tanmedencét és edzőtermet magába foglaló helyiségben szorgos munka folyik. A SZEOL kajak-kenuzói alapoznak itt.

Az estébe nyúló délután szürkesége sem tudta félbeszakítani az ártéren folyó izgalmas focisatát. Csapó Géza, a tamperei „kajakirány”, a háromszoros világ bajnok is ott lótot-futott a labda után. Mint később kiderült — nem eredménytelenül. Csapata fölényesen győzött.

Az edzőterem kellemes melegében három edző, Hingl László, Vörös László és Kovács László beszélgetnek. A versenyzők egy csoportja Kemecsey Imrével éppen futóedzést tartott a töltésen.

A bevezető szakasz után kezdünk belelendülni az alapozásba — ismertette felkészülésük menetrendjét Hingl László, a kenusok vezető edzője. — A szokástól eltérően ebben az évben nem volt holtidény, mert jövőre már május 25-én idénynyitó verseny lesz Budapesten. Hogy a kenusok — de a kajakosok is — akkorra megfelelő formában legyenek, korán kell vízre szállnunk. Ezért már december eleje óta a tanmedencét is rendszeresen használjuk.

— A szakmai munka színvonal-emelkedésének lehetőségét biztosítja, hogy januártól hárman foglalkozhatunk az ötvenfős kenusgárdával. Váradi Márton az ifjúságiakat, Kása Ferenc a kezdőket, én pedig az első osztályúakat, illetve felnőttéket készítem fel a versenyekre. A munka megosztásából eredően, több időm jut egyes szakmai feladatok megoldására, jobban oda tudok figyelni a kenuzással összefüggő, speciális problémákra.

Időközben benépesült az edzőterem. Példamutató szorgalommal, noszogató nélkül láttak munkához a különböző korosztályú ver-

senyzők. Ki a súlyzókat vette kezelésbe, ki a tanmedence hajójába ülte, szaporára evezőcsapások közepette csiszolta a technikáját, gyűjtötte az erőt.

— Edzőkollégáimmal van egy közös megegyezésünk — folytatta rövid időre megszokadt beszélgetésünket Hingl edző. — Mégpedig az, hogy a meghatározott irányvonalak betartásával, a versenyzőkre szabva mindenki alakítsa ki, valósítsa meg egyéni elképzeléseit. Válgának egyéniséggé az edzői munkában is. Vallom, ebben a módszerben — főleg, ha jól csináljuk — sok, mindannyiunk hasznára váló lehetőség rejlik. Ezt ki kell használni. Annál is inkább, mert jelen pillanatban igen nagy az úr a felnőtt és ifjúsági kenusok között. Ma még utópisztikusnak tűnik, hogy a SZEOL saját nevelésű kenusokkal szeretne a sportág élvonalába torni. Úgy érzem viszont, az utánpótlás megfelelő nevelésével leraktuk az alapokat. S edzőtársaimmal karöltve, a jövőben is mindent megteszünk azért, hogy elképzeléseink mielőbb megvalósuljanak.

Csípős szélről kipirulva, nagyokat fújta nyitott bemelegítője Kemecsey Imre edző. Nem csoda, nyolcezer métert futottak.

Jelenlegi legnagyobb problémám a főiskolások edzésidejének egyeztetése — mondta, miután kifújta magát. — Horváth Erzs, Csapó Géza és az MVSC-től igazolt Svidró József a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola első éves hallgatója. Nem kis gond megtalálni a megfelelő ritmust az iskolai elfoglaltságok, a tanulás és az edzések között. Ők válogatott kerettagok. Minden idegszálukkal a jövő októbertől, mexikói Szocsimilkóban rendezendő VB-re koncentrálnak. A felkészülés orosz-lánrészt, az alapozást itt-hon végzik. A formába hozást már nem én irányítom, az a válogatott kerettel történik.

A kajasok is sokan, nyolc-

van! vannak. Kemecsey Imre vezető edző mellett Vörös Teodóra a nőikkel, Vörös László az ifikkel, Kovács László a közvetlen utánpótlással, Némethy Gyula a serdülőkkel, Mészáros Lajos pedig a kezdőkkel foglalkozik. A népes versenyzőgárda naponta kétszer edz, korán reggel és délután. Az edzők szavaiból kitűnt, feltételeik ideálisak, minden lehetőséget adott a jó és eredményes munkához.

Ez meg is látszik. Válogatottjaikkal mellett ifjúsági versenyzőkre is felfigyeltek. Szilágyi Katalin, Kovács Beáta és Busi Sándor az ifjúsági válogatott keret „A” csoportjának tagja. Az IBV-re készülő ifjúsági utánpótlás-válogatott keretbe Kőrösi József és Korom Ferenc kapott meghívást. Az aranyjelvényes Lábdai Ágnes eredményei is kerettagságot jósolnak.

Amíg beszélgettünk, teljesen besötétedett. A focisata is véget ért. A közel kétórás játék után Csapó — mintha mi sem történt volna — beült a hajóba, s negyven percig, megállás nélkül evezett!

Miután befejezte, gyorsan letusolt, majd indult haza tanulni. Miközben a FIAT 850-sel a városba tartottunk, a sportról, a tanulásról váltottunk szót. A háromszoros világ bajnok a kajakról, a következő VB-ről szokásához híven nem sokat mondott.

— A múltból beszélni min nek — célzott Tamperére —, a jövőről szólni még korai — említette, a töle megszokott, természetes szerénységgel. — Egyre jobban belejövök a tanulásba, s ez sem egy utolsó dolog. Éppen most fogadtak el egy beszámolómat, ami igen megnyugtató, jó érzés, a közelgő vizsgák előtt.

Célunkhoz érven felvettem, minden bizonnyal lesz az év férfisportolója.

— Na, ezt hagyjuk, erről ráérünk akkor is társalogni, ha netalán úgy lenne — mondta meglepett mosollyal, majd búcsút intve, továbbment.

Gyürki Ernő

Igy kellett volna tippelni

1. Cagliari—Juventus
2. Cesena—Sampdoria
3. Genoa—Bologna
4. Napoli—Milan
5. Roma—Fiorentina
6. Torino—Foggia
7. Verona—Lazio
8. Arezzo—Ascoli

9. Bari—Como
10. Brindisi—Brescia
11. Catania—Atalanta
12. Reggina—Avellino
13. Spal—AS Reggina
- +1
14. Palermo—Parma

„Csak” tekéző?

Tompáné Berta Anna

Nem kétséges, hogy akitől most szó lesz, jelenleg a legeredményesebb szegedi sportolók egyike. Képességeit nemrégiben, a Budapesti megválasztott, magyar-osztrák válogatott mérkőzésen ismét bebizonyította: 418-as eredményével a mezőny második legjobb dobójának bizonyult, s ezzel nagyban hozzájárult a mieink győzelméhez. Igaz, Tompáné Berta Anna „csak” tekéző, olyan sportággal foglalkozik, amelyiket sokan nem tekintenek elég komoly játéknak. Ezt most nem akarjuk vita tárgyává tenni, bár kétségtelen, hogy megfelelő színvonalon mind egy sportág érdekes lehet a maga nemében. Külön érdem például a tekézésben válogatottnak lenni. Elsősorban azért, mivel egy csapatban csak hatan játszhatnak, és a válogatott keret is csak hét tagból áll. Hogy ez milyen kicsiny létszám, arra példának említjük a labapunkban is közölt hírt, amely szerint az atlétikánál jövőre létszámcsoökkentést hajtanak végre: a megyei felnőtt válogatottakban, illetve felnőtt klubcsapatokban ezen túl „csak” 30 férfi- és 20 női versenyző szerepelhet...

ami ebben a sportágban fontos tényező. Bizonyára sok szegedi szurkoló emlékszik még arra az időre, amikor, mint kézilabdás bizonyította be képességeit, s bár ott nem vitte válogatottságot, néhány éven át NB I-ben szerepelt: a Makói VSE NB I-es csapatának volt a leg-gőlképesebb játékosa.

Két gyermek édesanyja, s mindemellett a munkából is kiveszi részét. Ha nem hivatalos valamelyik edzőtáborba, ugyanúgy dolgozik a Szegedi Konzervgyárban, mint az üzem bármelyik alkalmazottja. Valamikor éppen a konzervgyári kézilabdacsapatban (a Móravárosi Kinizsiben) kezdte el sportpályafutását. Akkor még csak általános iskolás volt, de hamarosan kitűnt, és többször szerezte meg a megyei gólköröndör címet. Móravárosból már sok jó sportoló került az élvonalba, labdarúgók és tekézők egyaránt. Is odavalósi, a Cserépes sori sporttelep fogadta be először, s ha azóta „pályát”, illetve sportágot is változtatott, ez csak Tompáné sokoldalúságát, tehetségét bizonyítja.

M. K.